

မုဒုံ

ပုံ

ပုံ

မိ

မိ

မိ

မိ

မိ

မိ

Author
Akira
Illustration
Hidari

ဇေန်စူ

**คุณชาสามี@
ไม่พ่ายามหน้าหอ**

Author : Akira
Illustration : Hidari

คุณชาสามี@
ไม่พ่ายามหน้าหอ

อัลบั้มของสี่คุณโยมิ ซาซามิ

นี่คืออัลบั้มซึ่งรวมรูปถ่ายสมัยฉัน
เป็นเด็ก ม.ปลาย เอาไว้ (ห้าปีแล้วหรือเนี่ย)–

ในโลกนี้ไม่มี “ทวยเทพ”

ดังนั้นเหล่าคนสำคัญในชีวิต

จึงควรปรากฏอยู่ในรูปจึงหายไป–

ถึงอย่างนั้น ฉันก็พยายามที่จะรู้ถึงความทรงจำ

และนี่ถึงสมัยเมื่อครั้งที่ “ทวยเทพ” ยังคงอยู่

ตอนที่ฉันยังเป็นเด็ก ม.ปลาย

ช่วงเวลาที่ฉันยังอยู่ได้โดย “ไม่พยายาม”–

เรื่องของสามพี่น้องอย่างมิทึได้ใช้ชีวิตแต่ละวัน

อย่างแสนสุขมาด้วยกัน

ฮ๊ะ อยู่ด้วยๆ

จิรัฐกิ ทำไมมาอยู่ในห้องพักครูล่ะ... ตามหาที่โน่นที่โน่นไปหัวเลย

“ทำไม” นะหรือ ก็ฉันเป็นครูไง อยู่ห้องพักครูก็ถูกแล้วนี่”

ก็แทบไม่ได้ทำอะไรที่สมเป็นครูเลยไม่ใช่หรอไ้

แถมพักหลังมานี้ยังไม่ค่อยไ้ผลหน้ามาที่โรงเรียนอีกต่างหาก

นึกว่าหยุดพักซะอีก พี่ชายก็ด้วย

เห็นบอกว่า “อาจารย์จิรัฐกิไม่มา” นะ

“อืม~ ก็มีเรื่องยุ่งหลายเรื่องแหละ?”

พอดีทางนั้นน่าจะเก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว

คิดว่าสุดท้ายน่าจะมาทำตัวให้สมกับเป็นครูเสียหน่อย~ เลยมาที่โรงเรียนไ้

แล้วก็อยากเคลียร์เกมลามกที่ต้องเอาไ้ด้วยแหละ ฮิฮิฮิฮิ~”

มาทำอะไรที่โรงเรียนกันแน่นะ...?

แล้วพูดว่า “สุดท้าย” ด้วยไหม้ย? มันเรื่องอะไรกัน?

“อา เปลาๆ จะว่าไปซาชามิ เธอถืออะไรแปลกๆ มาด้วยหรอ?”

หืม? นี่นะหรือ? กล้องดิจิทัลที่ซื้อมาไ้สำหรับตอนจะอัปรูปขึ้นเบลอิกนะ

แต่ไม่รู้วิธีไ้ผลวางทั้งไ้...

มาเจออีกทีตอนรื้อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่อยากอ่าน

ไหนๆ ก็ไหนๆ เลยคิดว่าเอามาถ่ายรูปทุกคนดีกว่า~

ถือเป็นการฆ่าเวลาไ้?

“กล้องหรือ ในที่สุดซาชามิก็ถือไอเท็มลามกแบบนั้นเดินร่อนไปมากับเขาแล้วสิ~”

กล้องไ้ได้เป็นของลามกอะไรสักหน่อย?

“เอาเถอะ ถ้าอย่างนั้นไ้ให้ความร่วมมือด้วยแล้วกัน

รอแป๊บนะ จะถอดเดี๋ยวนั้นแหละ”

ไ้ไม่ต้องถอดก็ได้?

“เอ~ ทำไมล่ะ ถึงการถ่ายรูปรู้นี้ตอนที่ยังตัวกะเป๊ยกแบบก่อนหน้าไ้

ถือเป็นอาชญากรรมก็จริง

แต่ฉันในตอนนั้น ไ้ไ้ได้รับความยินยอม

จะเป็นท่วงท่าวบหวอขนาดไหนก็ได้ทั้งนั้นเลยนะ ฮ่าฮ่า!”

จงเบิกตาดูซะ พลังที่แท้จริงของจิรัฐกิจัง...!”

อา เอาเถอะ แค่อายไปตามเรื่องตามราวก็พอ เอา พี่ซซซ☆

“พี่ซ~ ...ถ่ายรูปไปก็เท่านี้แหละ แต่ก็เอาเถอะ

ยังไ้ไ้ในความทรงจำของเธอแหละนะ”

เอาละ รู้สึกว่าเข้าใจวิธีใช้กล้องดิจิทัลอย่างถ่องแท้แล้ว~
หุหุหุ จันทะเยอ ถ้าลงมือทำก็ทำได้ทุกทีสิน่า! ถึงจะแกล้งทำเหมือนทำอะไรไม่ได้เลยก็เถอะ
แต่พอถึงเวลาเอาจริงก็ตัดสินใจได้เฉียบทุกครั้ง☆ บุคลิกฉันเป็นแบบนั้นสินะ!
...แต่ผมตัวเองแบบนั้นไม่รู้สิรู้ก็ความหมายยังไม่รู้สิ อยากให้มีใครมาชมจังเลยน้า
อ๊ะ คากะมีนี่ คากะมี...นะ

“อุกรีดดดด!? จู...จูๆ อย่าโหมมากอดจากทางด้านหลังแบบนี้สิคะ! เป็นปีศาจเพี้ยนๆ หรือ
ไวกั้นคะคุณนะ!? จะว่าไป พักนี้คุณซาซามิมีท่าทีคล้ายกับอาจารย์เลยไม่ให้นะหรือคะเนี่ย?”
เอ๋~ ไม่เอาด้วยหรอก ช่วยอย่าพูดว่าเหมือนพี่ชายหรืออะไรที่ชวนอึดกับแบบนั้นสิ
“ไม่ได้พูดอะไรขนาดนั้นสักหน่อยค่ะ?”

เอาเถอะ คากะมี ทำท่าพิศพิศ ฟึ่ฟึ่☆
“...เอ๋? ...เอ๋?”

สาม สอง หนึ่ง☆ เย่ ถ้ายออกมาได้แล้วเลย~
เลิฟ☆ ซ็อตของฉันกับคากะมี...~

“ฟุเนะย่า มาถอยอะไรตามใจตัวเองกันละ ถือเป็นการละเมิดสิทธิในรูปถ่ายนะ
แล้วก็ช่วยอย่าเข้ามาใกล้ชิดกับแบบนี้ด้วยนะคะ มันไม่น่าดูเอาซะเลย”

ขอโทษนะ ร้าคาญเธอ? พอดิวัดฉันอยากมีรูปทူซ็อตกับเพื่อนมานานแล้วนะ...
“อ๊ะ จันทะเยอคะ ฉันไม่ได้รังเกียจหรอก แค่มีเกะกั่มหึงก็เลยประหลาดใจเท่าที่เห็นเอง—

สิ อย่ามาหลอกกันให้ยากเลยคะ พอดีว่าเข้าหาหน่อยคุณก็ใจเมตตาเลยแบบนั้นทุกที
ต่อให้จับน้ำตามาก็ไม่ได้ผลหรอกะคะ จันทะเยอเข้าหาหน่อยคุณก็ใจเมตตาเลยแบบนั้นทุกที
จิ แต่ว๊านะ คากะมี มาทำอะไรข้างถนนแบบนี้ล่ะ?

อ๊ะ ไม่มี... จริจสิ เป็นใจที่ออกมาเป็นครั้งคราว ตั้งแต่คากะมีรับเอา “เทพผู้ทำลายล้าง”
ของเวทตำนานฮิโระเข้ามาสินะ—

เรียกว่าเป็นผลพวงแห่งความรักระหว่างฉันกับคากะมีก็ได้...~

“มันน่ารำคาญ ฉันก็เลยจะแก้สิ่งที่คุณพูดแล้วกันคะ ตอนนี้มีสิ่งที่จะต้องทำอยู่เยอะ
น่าเสียดาายนะคะ แต่ฉันคงจะอยู่เป็นเพื่อนเล่นให้คุณไม่ได้
กลับบ้านไปเถอะ แล้วก็เข้านอนเถอะคะ”

อืม~ ช่วงนี้ทุกคนยุ่งกันยุ่งเลยแฮะ แอบทำอะไรกันอยู่เนี่ย?
“เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับคุณคะ คุณซาซามิ”

อ๊ะ พูดแบบนั้นอีกแล้ว... ขอสาธุดคำพูดเมื่อสักลับไปก็แล้วกัน
ต่อให้กลบเกลื่อนแบบนั้นก็ได้ผลหรอกะคะ

จันทะเยอความคิดทุกอย่างของคากะมีออกหมดแหละ
คงแบบถาเฒ่าอะไรเอาไว้ก็แล้วไม่มีอะไรนะ จันทะเยอไม่แคร์คำถามหรอก—
แต่สักวันช่วยเล่าให้ฟังด้วยนะ เพราะเราเป็นเพื่อนกันนี่นา

เฮ้อ.....

พักหลังทุกคนแย่งหากันจังเลย รู้สึกเหมือนมีแค่ฉันที่ถูกกันออกมา
ที่จริงก็ไม่ได้สงสัยว่า “กำลังวางแผนร้ายอะไรกัน” อยู่หรอก แต่มันหนงนี่เขา
ไม่ชอบอะไรแบบนั้นเลย อยากให้บรรยายกาศ่น่าหุดหุ่นแบบนี้ลงใจๆ จัง
หิม? มะ...เมื่อกี้! มีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ตรงอ่างเก็บน้ำนั่น!
อะไรที่ใหญ่แล้วก็ประหลาดพิกลกำลังว่ายน้ำอยู่! หรือจะเป็นมนุษย์ต่างดาว?
หรือ UMA...? ผลอกดขัดเตอร์ไปแบบไม่รู้ตัวด้วย บางทีอาจถ่ายติดก็ได้! เอ่อ...?

“อึบอึบ~ ทมะจัง! กับน้อยน่ารักสุดหรรษานั่นเอง☆”

หาว รู้สึกคิดถึงวันเก่าๆ ยังไม่รู้สิ... ว่าแต่มันยังไงเนี่ย- ทมะเองหรือ
“โอ๊ะอะ~ ทำไม่ถึงผดหึ่งละ มะมะริณ ร่าเหวอเลยสิ?

ทมะจะลูบหัวปlopให้เองนะ เอเฮะเฮะ~”

ไม่เอา...อย่าเอามือเปี่ยกๆ มาจับนะ... ว่าแต่มาทำอะไรอยู่ในที่แบบนี้ละ
ว่ายน้ำตอนฤดูหนาวแบบนี้ เดี่ยวก็ป็นหวัดเอา...คงไม่สินะ ในเมื่อเป็นทมะนี่นะ

“ชมกันด้วยอะ~” คือว่า~ เอ่อ~ ทมะอะ~ มาสิกว่ายน้ำที่นั่นละ
แถมคุณเกบที่อาศัยอยู่ที่นี่ก็เป็นเพื่อนทมะด้วย

ทุกคนเลยว่ายน้ำด้วยกันอย่างสันติใจ~” สันติมากเลย!”

อ้อ จะว่าไปเธอย้ำน้ำไม่ป็นไรมั๊ย? (ส่วนเรื่องที่ฉันเองก็ว่ายไม่เป็นนะ ความลึบนะ)

“ฮือ! แต่ช่วงนี้ทมะค่อยๆ ทำให้เรื่องที่ ‘ทำไม่ได้’ กลายเป็นเรื่องที่ ‘ทำได้’
ขึ้นมาทีละอย่าง จะได้ป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้าง

ต้องรีบหน่อยเพราะแทบไม่มีเวลาเหลือแล้ว...~”

ไม่มีเวลา? เหมือนสิรู้ก็พูดอะไรทำนองนั้นด้วยเหมือนกัน?

“อะหาวาาา ขอโทษทีนะมะมะริณ เมื่อกี้ป็นความลึบ? ต้องรู้ดชิบไว้เลยนะ?”

เอางี้ก็ได้ ยังไงเธอก็ยังเป็น “ได้กั้อย” อยู่เนะ

ยังมือนาคตรอออยู่อีกตั้งไกล ไม่เห็นต้องรีบขนาดนั้นเลย?

“ป็นั้นจริงรีเปลาอะ อาจจะอะอะ ถ้าป็นแบบนั้นก็ดีเลย...

คือว่าอะ มะมะริณ สุดท้ายแล้ว ขอถอดแ่งๆ หน่อยได้มั๊ย?

ถึงจะเปี่ยกไปทั้งตัวและทำให้เสื้อผ้าเลอะเทอะก็เถอะ แต่ช่วยอย่าโกรธได้มั๊ย?

ถ้าให้ถอดแ่งๆ - ทมะก็คงจะไม่กลัว และสามารถพยายามต่อได้นะ”

ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนะะ แม้แต่ทมะก็ใช้คำว่า “สุดท้าย” กับเขาด้วยหรือ?

เอาละอะ ได้สิ เอ้า มานี่เร็ว เดี่ยวมีคณเห็นแล้วมันจะเจิน แค่นี้เดี๋ยวเท่านี้แหละ?

“...เอเฮะเฮะ มะมะริณ รักที่สุดเลย~”

ฮือ ฮือ ฉันก็รักที่สุดเหมือนกัน

.....
จะมัวมองถึง “อดีตอันแสนสุข” ไปตลอดก็ไม่อาจทำได้
จะไม่พูดว่ามันเป็นเรื่องเสียเวลาหรอกนะ
มันแค่ทำให้รู้สึกเศร้าขึ้นมาเท่านั้น

เพราะฉันได้โตเป็น “ผู้ใหญ่” ที่เด็กคนอื่นไม่มีทางได้เป็นเสียแล้ว
เด็กซึ่งเคยเป็นเพื่อนของฉันคนนั้น ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว
อย่างที่คุณครูของฉัน พูดไว้ในตอนนั้น

เฮอะ ต้องไปแล้ว

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

ᠠᠵᠤ

Author
Akira
Illustration
Hidari

11

บทที่ 1	/ วันนี้ก็พยายามอยู่เช่นเคย	014
บทที่ 2	/ นาฬิกาแห่งกาลอวสาน	022
บทที่ 3	/ อาหารค่ำมื้อสุดท้าย (ครั้งแรก)	053
บทที่ 4	/ อาหารค่ำมื้อสุดท้าย (ครั้งหลัง)	118

ภาค 1
อโพคาลิปส์
..... 013

บทที่ 5	/ อาทิตยอัสดง	194
บทที่ 6	/ สวรรค์และนรก (ครั้งแรก)	246
บทที่ 7	/ สวรรค์และนรก (ครั้งหลัง)	272
บทที่ 8	/ พบกันวันพรุ่งนี้	298

ภาค 2
เจเนซิส
..... 191

ซูซาโนโอะ
“วีรบุรุษเทพ”
แห่งเทวดานานญี่ปุ่น

อิซานามิ
“เทพสาปแช่ง”
แห่งเทวดานานญี่ปุ่น

ยางะมิ ชีรุกิ
พี่สาวคนโตในสามพี่น้อง
รับตำนานเทพโซโรอัสเตอร์มา

Contents

ความเดิม “คุณซามิ@ไม่พยายามหน่อยเหรอ”

“เฮละ ถึงช่วงเวลาสำคัญแล้ว หากทุกคนรวมพลังและ ‘พยายาม’ ไปด้วยกันจนล้มล้างศตบอสผู้ชั่วร้ายที่พยายามทำลายล้างโลกได้ เหนือนี้ก็แอปปีเอนดิ่งเข้าใจายดีไหมย่ะ~? อืม พวกเราเองก็ควรต้องบันดาลปาฏิหาริย์อะไรที่สมกับเป็นทวยเทพด้วยดีมัยนะ? อี้ฮึฮึฮึ”

Characters

สีคุโยมิ ซาซามิ
ผู้ดำเนินเรื่อง
นักเรียน ม.6

สีคุโยมิ รุรุนะ
น้องสาวของซาซามิ
“อาวุธตอบโต้”

ฟูชิโนะ มิกะ
มิโกะ
“สายฟ้าพิพากษา”

สีคุโยมิ คามิโอมิ
พี่ชายของซาซามิ
“เทพกลางร้าย”

คุชินาคะ โนโซมิ
นักเรียนประถม
เพื่อนสนิทของทามา

สีคุโยมิ ฮิรุเมะ
ภัยพิบัติทำลาย
ล้างโลก

ทามาโมโนะมาเอะ
สิ่งจอกเก่าทาง
หน้าเงินขนทอง

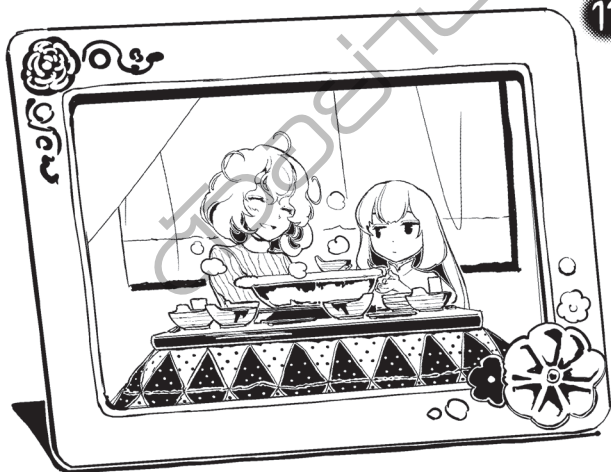
เอโดะการะ โจ
ศัตรูคู่อริ
(เพื่อน) ของซาซามิ

ยางะมิ คากะมิ
พี่สาวคนรอง
ในสามพี่น้อง
รับเวทาดานานยิวมา

ยางะมิ ทามะ
น้องสาวคนเล็ก
ในสามพี่น้อง
รับเทพปรณันมอร์สมา

AZT
YI
YI
H
@
YH
WHI
HI
HIOH
H750

11

ภาค 1
อโศกาลัย

บทที่ 1 วันนี้ก็พยายามอยู่เช่นเคย

“ชาซามิ~”

น้องสาวส่งเสียงเรียก

เป็นการขานชื่อหวานๆ ตามปกติ

ทั้งที่เมื่อก่อนยังบอกว่า “รัก รัก รักท่านพี่ที่สุดเลยยย~”

อยู่แต่ๆ ——ไม่สิ ไม่มีช่วงเวลาแบบนั้นตั้งแต่ต้นแล้วนี่นา

ฉันมุดศีรษะกับที่นอน ไม่อยากยอมรับความจริงแสน
โหดร้ายนี้

“เลิกอแงแล้วลุกขึ้นได้แล้ว เดี่ยวก็สายหอรอก?”

ว่าพลางเตะรั้วๆ อย่างไร้ความปราณี

ฮือ ฉันครางพลางยื่นหน้าออกไปอย่างไม่เต็มใจ และ
พบกับใบหน้าบูดบึ้งของน้องสาวที่จ้องมองมา

ตั้งแต่ปีนี้ น้องสาวของฉัน——สี่คุโยมิ รุรูนะจังจะเข้า
เรียนชั้น ม.ปลาย แล้ว

เธอสูงได้ทันฉันที่กังวลในเรื่องนี้ และเครื่องแบบนักเรียน
ม.ปลาย ก็ดูเข้ากับหุ่นเพรียวของรุรูนะจังเป็นอย่างดี

เรือนผมยาวสลวยราวกับอาบแสงจันทร์

ผิวขาวราวกระเบื้องเคลือบ

ดวงตาใสบริสุทธิ์เหมือนจันทร์เสี้ยวแรก ประดับด้วย

ชนต่างอนายาว

ตอนนี้ฉันได้แต่ประนมมือเอ่ย “ขอบคุณ ขอขอบคุณเหลือเกิน” และซาบซึ้งกับความงดงามราวเทพธิดามาจุติของน้องสาว

“ละเมออีกแล้วหรือไง?”

รูรนะจึงขมวดคิ้วก่อนจะละลายตาไปจากฉัน

“รีบลุกไปล้างหน้าแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้า ซาซามิเนี่ยอึดอัดจริง ๆ”

เอามีดปักอกกันแต่เช้าเลย แต่ยังไงก็อยากจะเชื่อว่าที่จริงแล้วน้องสาวของฉันนั้นสุดแสนจะใจดี

“ปะป๊าทำอาหารเข้าไว้ให้ ฉันกินเรียบร้อยแล้ว ขอตัวไปก่อนนะ?”

ว่าแล้วก็ยกกระเป๋าที่มีหนังสือเรียนอัดแน่นขึ้นสะพายบ่า

ดูเหมือนจะเข้ามาหีบของ แล้วก็ปลุกฉันด้วยเลยที่เดียว น้องสาวตั้งท่าจะออกจากห้อง แต่ฉันรีบหยุดเอาไว้

“รอก่อนสิ ไปด้วยกันจนถึงระหว่างทางเถอะ เดี่ยวพี่จะรีบไปเตรียมตัว”

ฉันเอ่ยพลางย่นร่างท่อนบนขึ้นอย่างยืดยาด เมื่อได้ยินอย่างนั้น น้องสาวก็ป็นหน้ารังเกียจ

“โตเป็นเด็ก ม.ปลาย แล้ว ฉันไม่อยากไปโรงเรียนกับพี่สาวหรอก อีกอย่างถ้ารอพี่ เดี่ยวฉันก็สายพอดี”

“งั้นก็สายด้วยกันซี่~ รูรนะดันก็มาเป็นคนไม่เอาไหนด้วยกันเถอะ~”

ฉันคว้าเอวอบบางของรุณะจิ้งไว้เหมือนเป็นปีศาจ
สายพันธุใหม่แล้วลากเธอมาที่เตียงทั้งอย่างนั้น

ความร้อนจากตัวฉันที่เพ่งตื่นถ่ายทอดไปยังน้องสาวผู้
มีอุณหภูมิร่างกายต่ำ

ฉันกอดอีกฝ่ายไว้จนพอใจ ในขณะที่รุณะจิ้งตื่นพล่าน
“ยุกยิก”

“นี่ เดี่ยวชุดก็ยับหมดหรอก...”

รุณะจิ้งถอนหายใจราวกับยอมแพ้ ก่อนจะหันมองทางนี้
ในดวงตาโตคู่ นั้น มีความหงุดหงิดรำคาญ และเจตนาดี
เจืออยู่

“จะงอเงไปถึงไหนกัน?”

สายตาและน้ำเสียงนั้นเหมือนใบมีดที่บาดทะลุไปถึง
ส่วนลึกของฉัน

“คิดว่ามีแต่พี่ที่รู้สึกดิ่ง และเศร้าหรือไง?”

รุณะจิ้งยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉันก่อนจะผละไป

เธอลุกขึ้นแล้วนั่งลงตรงขอบเตียง

จากนั้นจึงเสยผมที่ยุ่งเหยิงของตัวเอง

“ตั้งแต่ตอนนั้นก็ผ่านมาห้าปีแล้วนะ”

กล่าวรากับพูดให้ตัวเองฟัง

“พยายามเดินต่อไปข้างหน้าเถอะ เพราะมีแค่เรื่องนั้น
ที่ทำได้ ไม่อย่างนั้น—”

รุณะจิ้งไม่ได้พูดประโยคที่เหลืออกมาก

เธอลุกขึ้นรากับปลดเปลื้องทุกอย่าง แล้วค่อยๆ เดิน

ไปยังโต๊ะหนังสือของตัวเอง

หยิบหูฟังที่มีลวดลายสายฟ้าเด่นชัดขึ้นมาสวมที่ศีรษะ
ฉันไม่มีคำพูดที่จะเอ่ยเรียงแผ่นหลังอันสับสนว่าฉันนั้น
ได้แต่ยืนตัวลุกขึ้นอย่างเฉื่อยชาและมองไปรอบห้อง
ห้องซึ่งเอาจำแพงออกกลายเป็นพื้นที่โล่งขนาดใหญ่
ที่แสนจะคุ้นเคย

ไล่มาจนถึงโต๊ะหนังสือของน้องสาว
เตียงที่ตั้งไว้
เหล่าตุ๊กตาที่ประดับอยู่บนชั้น
มีตุ๊กตากระต่ายเปื้อนเลือดวางอยู่บนเตียงของรูนะจัง
เมื่อก่อนมีเครื่องคอมพิวเตอร์ประกอบเองวางกระจัด
กระจายอยู่มากมาย ตอนนี้เหลือเพียงไม่กี่เครื่องเท่านั้น
“เครื่องสังเกตการณ์พี่ชาย” เองก็ถูกวางทิ้งไว้ ไม่ได้ใช้
จนฝุ่นจับหนาเตอะ

มีกรอบรูปตั้งอยู่บริเวณหัวเตียง
เป็นรูปสมัยที่ฉันเป็นนักเรียน ม.ปลาย——กับน้อง
สาวตัวน้อยที่ฉันกอดไว้ ซึ่งแม้จะมีสีหน้าไม่พอใจ แต่ก็แอ็ค
ท่าซุกซนน่ารักอย่างเป๊ะ

รอบตัวพวกเรามีพื้นที่ว่างเปล่าสีขาวดูไม่เป็นธรรมชาติ
ฉันจำคนใจดีเหล่านั้นที่คอยดูแลพวกเราเป็นอย่างดีได้
โดยไม่ลืม——ไม่มีวันลืม

เรื่องของผู้คนเหล่านั้นที่ยืนโอบล้อมฉันกับน้องสาวตัว
น้อยเอาไว้

วันนั้น——วันที่โลกเดินไปสู่จุดจบ

เขาเหล่านั้นพากันทำเท่ เสียสละตัวเองเพื่อปกป้องพวก

เรา

เหลือทิ้งไว้เพียงความทรงจำ

“รู้แล้วนา”

ฉันวางนิ้วทาบลงไปบนรูปที่มีพื้นที่ว่างสะดุดตา แล้ว

พิมพ์ออยู่คนเดียว

“ฉันจะพยายาม——”

ทำใจยอมรับความเศร้าโศกและสิ่งที่ขาดหาย

มุงมันเดินต่อไปข้างหน้า

ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ

ฉันคาดเดาคำพูดที่รู้นะจึงไม่เอ่ยออกมาได้

ไม่อย่างนั้น

พวกเขาก็จะเสียสละไปโดยเปล่าประโยชน์

บ่าสั่นเทิ้ม

น้ำตาเอ่อคลอ

ไม่มีใครมาช่วยซับน้ำตาอย่างอ่อนโยนอีกแล้ว

ไม่มีเลย

ปีนี้ฉันจะอายุยี่สิบสาม

เรียนจบ ม.ปลาย เรียนจบมหา'ลัย และหางานทำไม

ได้ ได้แต่ทำตัวไร้สาระไปวัน ๆ

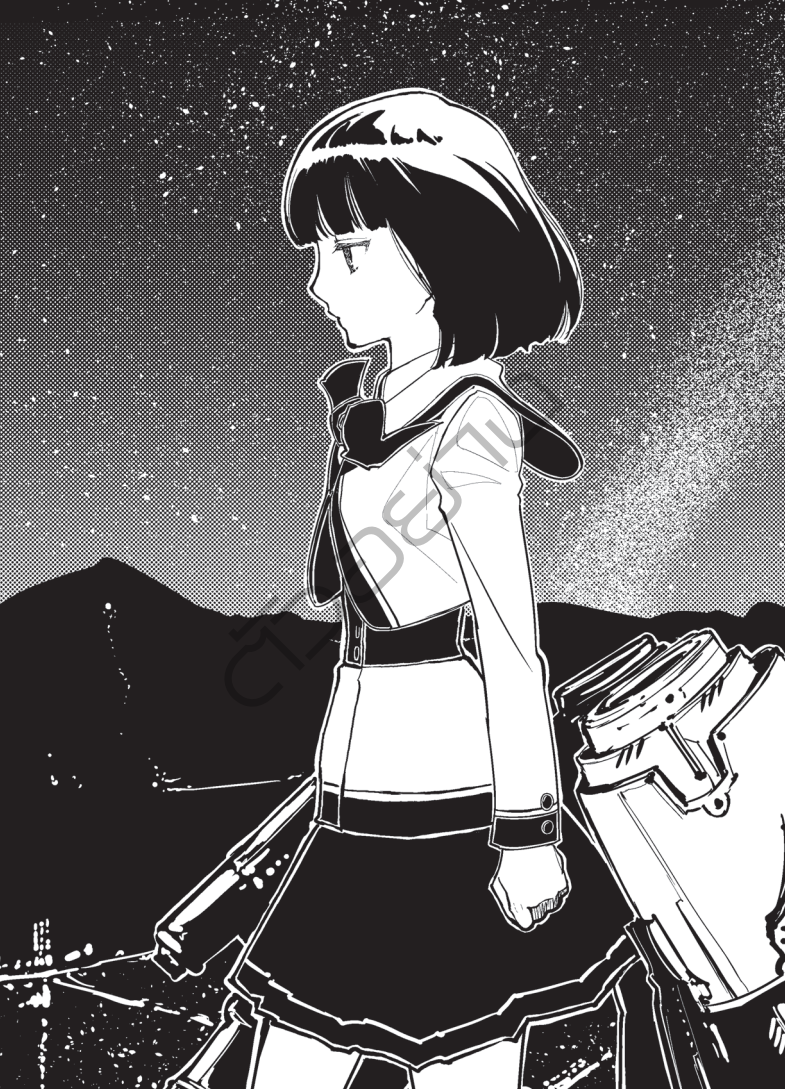
เป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีอยู่ทั่วไป

ชีวิตธรรมดา

ท่ามกลางชีวิตประจำวันที่ถูกวิพากษ์มาโดยตลอด
บนโลกที่ไร้ซึ่งเทพเจ้านี้

วันนี้ฉันก็ต้องพยายามด้วยเหมือนกัน

พยายาม

11

บทที่ 2 นาฬิกาแห่งกาลอวสาน

ฉันยังจำยุคสมัยแห่งจุดจบนั้นได้เหมือนกับเหตุการณ์
ในอดีตที่ผ่านมาแล้ว

เป็นบันทึกวันสิ้นโลกอันเจียบงันและเศร้าสลดของพวกเขา

“ทำยังไงดีล่ะ ใจจัง! คากะมีอาจตายก็ได้นะ!”

ณ โรงเรียนโคโนะฮานะซากุยะ ซึ่งฉัน——สึคุโยมิ
ซาชามิเป็นนักเรียนอยู่

ภายในชั้น ม.6 ห้องหัวใจ

ช่วงเช้าตรู่ที่มีนักเรียนเพียงน้อยนิด

ที่มุมหนึ่งของห้องเรียนอันหนาวเหน็บ ฮีทเตอร์กำลัง
ส่งเสียงเผาไหม้เพื่อมอบความอบอุ่นให้กับบรรยากาศเย็นเยียบ
กลางฤดูหนาว

เมื่อฉันส่งเสียงดังขณะปล่อยลมหายใจสีขาวออกมา
ด้วย——

“...อะ?”

ก็ได้รับปฏิกิริยาเชิงสงสัยงุนงงตอบกลับมา

“อะไรหรือ? มันยังงัยกัน?”

นั่นคือเอโดะกาว่า โจ เพื่อนของตัวเอง (น่าจะเรียกแบบนี้ได้แล้ว?)

เรือนผมยาวสีอ่อนที่สยายออกเหมือนปีกของเทพธิดา
ชุดเครื่องแบบของโรงเรียนโคโนะฮานะซากุยะ
นิ้วมือหมุนพู่กันที่ทำจากขนของปีศาจจิ้งจอก
ฉันนั่งคุกเข่ากับเก้าอี้แล้วหันไปจ้องหน้าอีกฝ่ายซึ่งนั่ง
อยู่ที่โต๊ะด้านหลัง

น้ำตาคลอเข้าขณะเบนสายตาไปทางด้านข้าง
“ดูสิ นั่นไง! คากะมิไม่ขยับตัวมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว!”
ปลายนิ้วหันไปทางยามะมิ คากะมิที่นั่นอยู่โต๊ะข้างๆ ฉัน
ผมสีดำสลวย
ผิวเนียนอย่างกับเครื่องปั้น
เพื่อนรักของฉันที่วันนี้ก็ดูเหมือนตุ๊กตาญี่ปุ่นเช่นเคย
นั้นพุดลงกับโต๊ะด้วยท่วงท่าอันสมบูรณ์แบบ (?) ใบหน้าของ
เธอชุกกับหมอนที่เจ้าตัวน่าจะพกมาเอง แล้วยังคลุมผ้าไว้ที่
หน้าตักอีกต่างหาก

โดยไม่ได้ขยับตัวแม้แต่นิดเดียว
เหมือนเป็นภาพนิ่ง
“เกียจจังก็หลับเป็นปกติอยู่แล้วนี่”
โจจ้องเอียงเบาะอย่างระอา พลางใช้พู่กันบิดปลาย
จมูกของฉัน
“ฮัดชีว!”

ฉันจามก่อนจะยกมือขึ้นถูจมูกตัวเอง แล้วกระเฝิบเข้า

ไปใกล้ใจจังอีก

“มันก็จริงอยู่ แต่วันนี้ไม่เหมือนกับวันอื่นนะ! ไม่ว่าจะส่งเสียงเรียก เขย่าไหล่ หรือถอดกางเกง เจ้าตัวก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับเลยสักนิดเดียว!”

ฉันขยี้เศษผ้าในมือไปมาขณะกล่าวเน้น

อะ นี่มันผ้าเช็ดหน้าที่หยิบมาสำหรับซับน้ำมูกนี่นา

“กะ...ใกล้! ใกล้ไปแล้ว!”

ใจจังใช้ฝ่ามือดันตัวฉันที่แทบจะแนบสนิทกับเธอออกไปอย่างรังเกียจ

บัดนี้ ฉันถอนหายใจ

“เกือบจะอ่อนล้ากว่าปกติ——เพราะ ‘เทพผู้ทำลายล้าง’ อะไรนั่นไม่ใช่หรือไง ปล่อยให้มันนอนไปเถอะ ถ้ามีเรื่องอะไรจริงๆ เด็กคนนั้นก็มาปรึกษาเองแหละ”

เธอกล่าวอย่างอนๆ

“เทพผู้ทำลายล้าง” คือ “อาวุธตอบโต้” ที่เกิดขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับสึคิโยมิ อิรุนะจัง ศัตรูของพวกเราซึ่งกลายเป็นภัยพิบัติทำลายล้างโลก——แต่กลับแปรเปลี่ยนโดยตำนานเทพวิทยาศาสตร์ (ตำนานเทพจักรวาล) จนเปลี่ยนรูปลักษณะกลายเป็น “เทพผู้ทำลายล้าง”

ด้วยเจตนาร้าย “อาวุธตอบโต้” ซึ่งถือกำเนิดขึ้นมาในฐานะผู้กอบกู้โลกจึงกลับกลายเป็นลูกมือของอิรุเมะจัง——แบล็กมาเรียผู้ทำให้โลกล่มสลาย ช่างเป็น “ทวยเทพ” ที่น่าเศร้าเหลือเกิน

“อาวุธตอบโต้” ถือเป็นอาวุธตัดสินชี้ขาด ซึ่งมีหนึ่ง
ตำนานเทพพนมรวบรวมเอาไว้

แต่พวกเขาถูกทำให้แปดเปื้อนจนไม่สามารถต่อต้านได้
และถูกอิรุเมะจังกลืนกินเข้าไป

ทว่าหากเป็นไปตามที่หัวหน้าแห่งองค์กรไสยศาสตร์
นอกรีต “อาระฮาบากิ” (ชายผู้เป็นเหมือนตัวแทนแห่งความ
ชั่วร้ายที่สร้างอิรุเมะจังขึ้นมา และทำหน้าที่คล้ายผู้ควบคุมเธอ?)
ว่าไว้ละก็ มี “เทพผู้ทำลายล้าง” อยู่สามรายที่เหลืรอดมาได้

ตำนานเทพโซโรอัสเตอร์ เทพตำนานยิว และเทพปร-
ณัมนอร์ส

สามพี่น้องยางะมิที่คอยปกป้องดูแลชีวิตประจำวันของ
ฉันต่างเตรียมใจและรับเอา “เทพผู้ทำลายล้าง” เหล่านั้นมา
เพื่อเปลี่ยนเป็นพลังของตัวเอง

และเตรียมรับมือกับการล่มสลายของโลกนี้เมื่อถึงจุด
สิ้นสุด

ฉันอยากจะเคารพความรู้สึกนั้น แต่การรับเอา “เทพ
ผู้ทำลายล้าง” ซึ่งเป็นหนึ่งตำนานเทพที่แปดเปื้อนเจตนาร้าย
มาไว้ในช่องท้อง น่าจะเป็นภาระที่หนักหนาเอาการเหมือนกัน

สภาพของสามพี่น้องยางะมิจึงดูแปลกไปจากเดิม

“แต่ยังไวกี่กังวลอยู่ดี”

ฉันห่อเหี่ยว

ก่อนจะโน้มตัวลงนอนบนหนังสือเรียนที่ใจจึงเปิดเอาไว้
ขัดขวางการเรียนรู้ของอีกฝ่ายพลางเอ่ย

“พักหลังคากะมิคุจะฝันตัวเองยิ่งกว่าที่เคยเสียอีก”

จากนั้นก็คว้าฝ่ามือของโจจังที่พยายามจะบัดฉลื่นออก แล้วออกอ่อนอีกฝ่ายเพื่ออุทิศความเปลี่ยวเหงาในใจ

“แถมช่วงนี้ไม่ได้กลับบ้านด้วยกันอีก กินข้าวก็แยกกัน กิน——พักกลางวันก็เอาแต่นอน รู้สึกว่าไม่ได้ยินเสียงของคากะมิมาพักนึงแล้ว หรือนี่จะเป็นช่วงที่คู่รักเริ่มหมดโปร...”

“ฉันไม่รู้ด้วยหรอก”

โจจังถอนหายใจ พลางใช้ปลายนิ้วลูบไปตามแก้มและไรผมของฉัน

จึกจึ

“นั่นเดียวไว้ถามมะม้าว่าพอจะรู้อะไรบ้างมั้ยให้ เพราะเป็นหุ่นยนต์เชิงวิญญานของ ‘อาระฮาบากิ’ เหมือนกัน มะม้าน่าจะรู้เรื่องของเกียวกังดีกว่าพวกเรา”

แม่ของโจจังคือทามาโมโนะมาเอะ——จึงจอกเก้าหาง หน้าเงินขนสีทองผู้เป็นที่เลื่องชื่อ

เธอรับหน้าที่ในฐานะผู้นำของ “อาระฮาบากิ” มาอย่างยาวนาน หากเป็นเธอที่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับอาวุธเชิงวิญญานอย่างพวกโกเลมละก็ น่าจะรู้อะไรเกี่ยวกับคากะมิซึ่งได้ยืนยันว่าเป็นผลงานชั้นประณีตของ “อาระฮาบากิ” ด้วยเหมือนกัน

เพราะรับเอา “เทพผู้ทำลายล้าง” เข้าไป คากะมิซึ่งเดิมทีก็มีสถานะซับซ้อนอย่าง “คัสตราเทพกระจกยาตะ” “เทพอัคคีคาคุทสึจิ” และ “ส่วนหนึ่งของอามาเทราสุที่ถูกสาป” อยู่แล้ว——จึงยังเกิดการแปรปรวนขึ้นอีก

240 บาท

SASAMI-SAN@GANBARANAI Vol.11

by AKIRA

©2009 AKIRA

Illustrations by HIDARI

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN through The Kashima Agency.

แนว : Mystery - Comedy

เหมาะสำหรับ : 12 ปีขึ้นไป

คุณชาซามิ@ ไม่พยายามหนีเธอ

โลกที่ไม่มีเทพเจ้า— โลกที่ล่มสลายลงด้วยน้ำมือของ
สึคุโยมิ ฮิรุเม: จากนั้น... ชีวิตประจำวันเดิมๆ ที่หวนคืน
กลับมา คุณชาซามิกำลัง “พยายาม” เพื่อเริ่มต้นชีวิต
ใหม่ แม้บางครั้งจะนึกถึงวันเวลาที่ทุกคนยังคงอยู่—
ต่อให้พยายามสักเท่าไรก็ไม่มีทางหวนคืนเป็นสิ่งที่ไม่มี
วันจะกลับมาอีก การต่อสู้ครั้งสุดท้ายของทวยเทพ
คืออะไรกันแน่ เกิดอะไรขึ้นกับสามพี่น้องยางะมิ โจ และ
ทามาโมโตะมาเอะ... การสูญสลายและเกิดใหม่ซึ่งมีโชค
ชะตาทั้งของมนุษย์และทวยเทพมาเกี่ยวพัน ซีรีส์ซึ่งเป็น
ที่กล่าวขวัญกันอย่างมากมายเดินทางมาถึงเล่ม 11 และ
เป็นโคคลเม็กซ์ของเรื่องแล้ว

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

